



НЯМА ДА БЪДЕМ ЧАСТ ОТ ХАОСА

И НЕАДЕКВАТНОСТТА ВИ

Слово на Корнелия Нинова, председател на ПГ на „БСП за България“ от трибуната на Народното събрание - 20.03.2020 г.



На 13 март подкрепихме извънредното положение. Това беше правилното, отговорно поведение. Разбираме опасността, сериозността, заплахата от кризата за здравето на българския народ и сме на равнището на своята отговорност да вземем решение за обявяване на извънредното положение. Такова беше взето в цяла Европа и не само там. Това каза лидерът на БСП Корнелия Нинова, цитирана от пресцентъра на червената партия.

След обявяването на извънредното положение изпаднахте в хаос, в неадекватни икономически и социални мерки. Днес призоваваме да бъдем политичите на 21 век, а не политичите на миналото. И ние го искаме от вас, управляващите. Защото политичите на 21 век снощи обявиха чрез Европейската комисия субсидии, отлагане на корпоративен данък и на ДДС, държавни гаранции за за-

еми, безвъзмездни средства в помощ на всеки потребител, спиране на плащанията по определена част от данъците, подкрепа за домакинствата в конкретни измерения. Ето така се държат големите политици, държавниците на 21в. Какво от това виждаме в закона, който вие предлагате? Нищо. Какво виждаме от обещанията, които дадохте преди 1 седмица? Частични изпълнения. Но за сметка на това - засилване на репресиите, отнемане на права, подслушване на хора, преследване на свобода на словото и т.н. Винаги може да разчитате на Българската социалистическа партия и на нашите глагове, когато предлагате отговорни пред националната икономика и българския народ решения. И не можете да разчитате на подкрепа, когато внасяте хаос в живота на хората, когато предлагате неадекватни икономически и социални мерки.

Факт е, че вчера предизвикахте недопустима криза с решението си в правна комисия. Тук са

тримата представители от ГЕРБ, които се караха помежду си. Тук са депутатите, които внасяхте взаимно изключващи се предложения едно на друго. Едва след 8 часа гледане на това поведение, нашите колеги напуснаха. И обвинението - "вас ви нямаше" не важи, защото то е предизвикано от нежеланието да участвате в този хаос и неадекватност. С икономическите мерки, които предлагате, не помагате, не гарантирате спокойствие и сигурност на работодателите. Вчера бяхте стигнали дотам, в момент, в който модерна, съвременна и загрижена Европа предлага да се отлага плащането на данъци, вие искате от хората да ги внасят авансово на базата на декларация от 2018 г. Какво е това нещо? Не предлагате адекватни социални мерки, които предлагат другите страни в Европа и не само там.

Къде са ви социалните мерки за безработните, за семействата, които стоят вкъщи? Няма ги. Ето затова спрете с манипулациите и лъжките, че БСП е деструктивна и в този момент не мисли за България и народа си. Напротив - всичко, което е добро, ще подкрепим, всичко, което е против интереса на българския народ, на българските работещи, на българската икономика, няма да подкрепим. Това е принципно поведение, което ще следваме от началото на този закон до самия край.

Има разум в това, че трябва да се направят изчисления, че мерките, които предлагаме трябва да имат своята финансова обосновка и да не застрашаваме фискалната стабилност на страната. Но докато предлагате 2-3 седмици да изчисляваме тези неща, сметките за ток, за парно, за телефон ще дойдат

при хората, които стоят вкъщи без работа. Ще дойде и ипотечният кредит. Какъв е проблемът докато изчисляваме фискалните параметри, да наложим този мораториум, който предлагаме? По-късно ще си платят сметките, но сега, докато видим какви са възможностите за помощ, докато видим реалните възможности на държавата, да ги спрем и да успокоим хората, че в момента поне това ще им осигурим - спокойствие.

Имам един въпрос. Имате ли информация - има ли 1,5 млрд. лв. излишък в бюджета, както беше преди 12 дни, или има в момента 3,5 млрд. лв. дефицит, както каза г-н Борисов на среща при президента? Някой знае ли какво е финансовото състояние на държавата? 1,5 млрд. излишък или 3,5 млрд. лв. дефицит? Къде отидоха 5 млрд. за 20 дни? Ще бъде ли права, ако направя едно допускане - или никога не ги е имало там, или са откраднати.

Притча за мъдреца Солон и диктатора Пизистрат

„Често заробват народа под предлог и в името на неговото спасение. Най-жестоката тирания е тази, която ви кара да слушате лъжи и заблуди, да слушате и да мълчите“

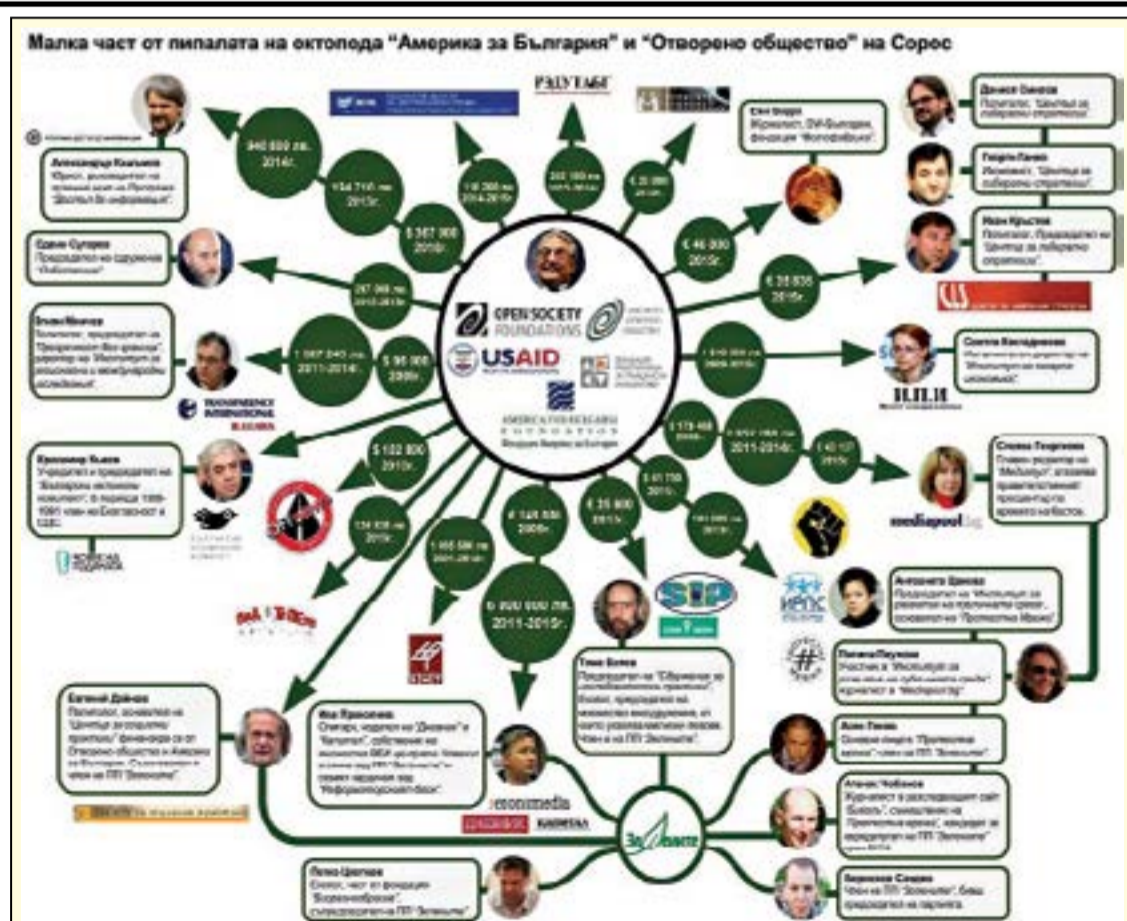
Пиер Буаст - френски философ и лексикограф



Митко ШОПОВ

Един от големите мислители на немската идеалистическа философия Георг Вилхелм Фридрих Хегел в съчинението си „Феноменология на духа“ (1807), пише, че всички събития в историята се случват по два пъти. Дядо Маркс саркастично го допълва: „първия път като трагедия, втория като фарс“. Нашата политическа действителност е на път да опровергае и двамата, защото при нас, както в историята, така и в настоящето, лошите неща се повтарят по много пъти и то не като фарс или трагикомедия, а най-често като трагедия, или както се очертава днес и като катастрофа.

На стр. 2



Част от платените соросоиди в България. Няма как да се поместят всички, които са взимали хиляди, дори милиони левове от американските фондации „Америка за България“ и „Отворено общество“ на Джордж Сорос, но ще продължим разкриването на октопода до последното му пипало.

Графиката е от сайта БГ Ревизия

На стр. 6





Петко ПЕТКОВ

Казват че испанският грип бил сложил край на Първата световна война, но епидемиите – естествени, или предизвикани умишлено, съпровождат човечеството през цялата история на неговото съществуване. Още в Стария завет е описано как Мойсей успял да накара фараона на Египет да пусне неговия народ, окървявайки водите на Нил, за да измзрат рибите и болести, мухи и скакалци да опустошат страната. Чумата, холерата, коремният тиф и испанският грип обаче не са библейски легенди, а съвсем истински исторически факти, настъпили по време на регионални и световни военни конфликти.

За разлика от тях „китайският“ коронавирус се прояви с невиджана бързина и ярост в почти мирни условия, ако не бромим конфликтите в Сирия, Палестина, Афганистан и някои страни от Африка. Данните за броя на засегнатите страни, за заразените и починалите от новия тип вирус човещи, се менят ежедневно, а съобщенията наподобяват фронтови комюникета. На 19 март броят на заразените в световен мащаб стана 220 000. Към момента на излизането на този брой на вестника числото

КОВИД-19: ПОГРЕБАЛНАТА

на заразените в световен мащаб вероятно ще е наближило 250 000, а това на починалите може да гони 10 000. Към 18 март броят на заразените в целия свят беше „само“ 198 000, а този, на починалите от коронавируса – 7965. Към това време броят на заразените в отделните страни вече беше както следва: в Италия към 31 000, в Иран – близо 15 000, в Испания – 10 000 заразени и 342 починали, а в Република Корея – 8500 заразени. В Европа не останата държава, в която да не са регистрирани случаи на заразяване. На 19 март, когато в първоизточника на епидемията, китайският град Ухан, направо бяха „занулили“ заразяванията и смъртните случаи от опасния вирус, в Италия бяха починали нови 465 души, а общият брой на умрелите стана 3000. В България на 18 март сутринта имаше едно задържане на нивото от предния ден - 81 заразени и 2 починали, но вечерта броят на заразените се увеличи с още 13 и стана 94, а този на починалите - 3 души. Последната жертва на вируса се оказа 80-годишна жена, прекарала инфаркт и хвана коронавирус, която издъхна в „Пирогов“. Разшири се и географията на епидемията след като случаи на заразяване бяха регистрирани и в Смолян, Велико Търново, Перник и Бургас.

Стремглаво се променя и цифрите за Турция. Там на 16 март отчетоха 47 вирусноносител при поставени под карантина над 10 330 поклонници, завърнали се от „умре“ (малък хаджилък, б.р.) в Медина, Сау-

дитска Арабия. Заради тези хаджии, посред нощ бяха опразнени студентските общежития в Анкара, Коя и Истанбул, като учащите се бяха заставени да се върнат по родните краища. Удивление буди, обаче, фактът, че властите в югоизточната ни съседка не отчитаха нито един починал от коронавируса, докато във всички съседни страни цифрите за заразените и починалите нарастваха главоломно. Едва на 18 март министърът на здравеопазването Фахреттин Коджа съобщи, че е починал един 89-годишен белег, а броят на заразените с коронавируса в Турция е достигнал 98. Обяснение на този рязък скок на заразяванията дават няколко вестникарски заглавия. „Не е време за шарапанство. Приканям за честно информирание от екрана“, написа Орхан Бурсалъ във всекидневника вестник „Джумхуриет“ (15.03.2020). „И в спекулационната сме водещи“, отбеляза Есфендер Коркмаз във вестник „Иеничагъ“ (15.03.2020). Т.е., истината за разврата на бедствието коронавирус излезе наяве, когато вече да се крият цифрите стана неуможливо да попитат премиера Борисов какво е имал предвид, когато каза: „Не се знае коя гад пусна вируса!“

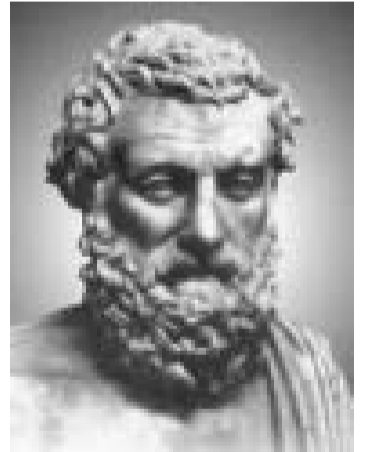
Така или иначе, всички застрашени от свирепата епидемия на коронавируса страни – от Китай, до Япония, Корея, Русия и Полша, от ЕС и Англия, до САЩ и Канада, възприеха затварянето на границите, пълната или частична карантина и социалната изолация на граждани-

те, като най-неотложни мерки срещу заплахата. Освен за първоначално обявените 26 страни, САЩ забраниха влизането на тяхна територия и за граждани на Обединеното Кралство и Ирландия. На свой ред ЕС затвори за 30 дни външните си граници за граждани на трети страни. Докато в Ухан на 17 март регистрираха само един случай на заразяване с коронавирус, Европа буквално попадна в плен на „КОВИД-19“. Редица азиатски и европейски правителства и парламенти въведоха извънредно положение и драконовски наказателни мерки срещу нарушителите на установените правила. Във Франция президентът Макрон обяви карантина за цялата страна, а във Великобритания 14-дневната карантина стана задължителна за всички. В много страни бяха поставени цели области и градове. У нас от 18 март под карантина беше поставен ски курортът Банско, а няколко дузини британски туристи бяха залостени в един хотел на „Лъвов мост“ (Иеничагъ“, 18.03.2020). Подобен въпрос от нашите медийни „мисирки“ няма да чуете. Те дори не посямха да попитат премиера Борисов какво е имал предвид, когато каза: „Не се знае коя гад пусна вируса!“

Затворени бяха повечето ГКПП към Гърция, Северна Македония, Сърбия и Румъния, а на 19 март и Турция затвори сухопътния трафик към България. Спрени бяха гражданските

От стр. 1

Притчата, която ще ви разкажем по-долу ни връща в историята на древна Елада. Тя е интересна и поучителна с това, че сегашната ни действителност е повторение със сходни и дори по-лоши характеристики. В нея главните герои са двама - философът Солон и тиранът Пизистрат. Според едно от най-ценните съчинения на древногръцкия историк от III в. от н.е. Диоген Лаерций – „Животът на философите“, философът Солон от Саламин е причислен към групата на мъдреците и законодателите на древна Елада. Той пръв въвел в Атина сизахтията т.е. освобождаването срещу откуп на хората и имуществата им от робство за дългове, защото те получавали пари на заем срещу свободата си, а сетне мнозина, поради липса на средства, с които да платят дълговете си, били заробвани.



Тиранът Пизистрат

наследство и с този закон нареден „сизахтия“ - снемане на бремето, принудил и останалите заможни атиняни да сторят същото. Солон също намалил наградите на атлетите, защото според него било разумно да се увеличат не техните почески, а единствено на гражданите, които са паднали за свободата на отечеството и, чийто деца се хранят и учат на обществени разноски. Атлетите според него напротив, не само че издръжката и обучението им

Притча за мъдреца Солон

е скъпо, но и когато побеждават се са безопасни, защото получават венци не борейки се срещу враговете, а по-скоро срещу родината си... После Солон създаде и други прекрасни закони, които би било дълго да излагаме подробно, а те нямат отношение към темата. Той написал законите си върху дървени таблици, закрепени и въртящи се около ос. Оттогава народът се отнасал с такава почит към него, че на драго сърце би приел Солон да го управлява, но той не само не приел, но и когато заподозрял стремежа към тирания у роднината си Пизистрат, попречил, според силите си, на неговите амбиции. Излязъл пред Народното събрание, както пише Диоген, въоръжен с копие и щит, и несамо предупредил събраните за замисъл на Пизистрат, но и казал, че е готов да помогне, произнасяйки следните знаменателни слова:

„Мъже на Атина, аз съм по-мъдър от едни и по-храбър от други. По-мъдър съм от тези, които не разбират измамата на Пизистрат, и по-храбър от тези, които не знаят за измамата, но от страх, мълчат“. Съветът обаче, който се състоял от привърженици на Пизистрат, го обявил за луд...

След като не могъл да ги убеди и Пизистрат вече започнал да взима надмощие, Солон сложил оръжиято си пред Съвета на военнопочетниците и казал: „Отечество мое, помагах ти и с думи и дела.“ След това, с цел лична сигурност, отплавал за Египет. И действително се оказал прав. Както пише Диоген Лаерций, Пизистрат бил атински военнопочетник, завзел властта и управлявал тиранично на два пътя, с измама. Първият път инсценирал нападение срещу себе си и убедил атиняните да му дадат охрана. После личната си силна охрана, която била въоръжена със сопи, уста-

КАМБАНА НА ГЛОБАЛИЗМА?



полети от и до десетки страни, включително Италия, Испания, Китай, Индия и Южна Корея, а сухопътните превози бяха поставени под най-строг контрол. Въведени бяха извънредно строги мерки срещу нарушителите на карантината, в това число промени в наказателните закони, предвиждащи затвор и парични глоби. Главният прокурор Иван Гешев дори заговори за въвеждането на „почти военна ситуация“ в Банско и Азия под карантина бяха поставени цели области и градове. У нас от 18 март под карантина беше поставен ски курортът Банско, а няколко дузини британски туристи бяха залостени в един хотел на „Лъвов мост“ (Иеничагъ“, 18.03.2020). Подобен въпрос от нашите медийни „мисирки“ няма да чуете. Те дори не посямха да попитат премиера Борисов какво е имал предвид, когато каза: „Не се знае коя гад пусна вируса!“

Така или иначе, всички застрашени от свирепата епидемия на коронавируса страни – от Китай, до Япония, Корея, Русия и Полша, от ЕС и Англия, до САЩ и Канада, възприеха затварянето на границите, пълната или частична карантина и социалната изолация на граждани-

Ангелов. Цялата мръсна пяна на обществото изплува на повърхността на социалното бяло. Нищо ново под слънцето!

Разбира се, на света не съществува нито една страна, която да е била напълно подготвена за подобно бедствие. Дори в най-развитите страни управляващите се престрояваха в движение, а според британския „Файненшъл таймс“, въпреки Брекзит, анти-вирусната стратегия на Лондон била „една хазапт“. Според BBC, „Гардиан“ и други британски медии, правителството на Великобритания предвидяло голяма част от 66-милионното население на Обединеното Кралство (до 80%) да се зарази с коронавируса. И дори смъртността да е 1%, пак 500 хиляди души може да починат от инфекцията. Приблизително толкова умира ежегодно в Обединеното кралство от други болести. Затова пък у останалите живи щял да се развие „еруптив имунитет“, какъвто нямало да придобият жителите на страни, ограничавящи разпространението на епидемията. Колко оптимистично?! Да оставим вируса да се набеснее, за да си създадем имунитет срещу него! А кой ще не преживее епидемията?

Според британския вестник „Таймс“ такава глобална криза изисква глобален отговор. Т.е., по-плодотворно ще е сътрудничеството на страните срещу „КОВИД-19“. Например, споделянето от Китай с другите страни на генетичния код на вируса. Вместо това, обаче, страните затварят границите си, изолират се една

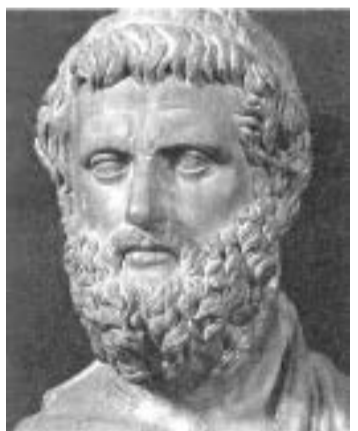
от друга, а жителите им биват съветвани „да се асоциализират“. При това положение главният риск е тази криза да удари погребалната камбана не само на глобализма и на международната снабдителна верига, а и на сътрудничеството между страните и народите. Което само ще задълбочи кризисните прояви.

С други думи казано, докато коронавирусът се глобализира, държавите се регионализират и само изолират, хората се асоциализират, а улиците се опразват в цял свят. У нас се обмисля и забрана на възрастните да излизат на открито. После някои медийни мисирки недоумяват защо тези изкопаеми се запасват с храни. Кой ще им доставя най-необходимото, след като на мнозина децата им са в чужбина?

Арслан Булут написа: „Един вирус дойде дохаки на глобализма. Ако може, всеки ще си намери по една пещера и ще заживее в нея.“ (Иеничагъ“16.03.2020).

Има хора, които наричат тази криза „най-демократичната и егалитарна“, понеже коронавирусът не правел разлика между богати и бедни, а заразявал и хора като Кирил Домусчиев. Те не вярват, че медалът има и друга страна, та ще трябва да ги свалям за малко на земята. Истина е, че коронавирусът е своеобразен стрес тест за ЕС и всяка страна поотделно, но е истина и това, ВИД-19“. Например, споделянето от Китай с другите страни на генетичния код на вируса. Вместо това, обаче, страните затварят границите си, изолират се една

от друга, а жителите им биват съветвани „да се асоциализират“. При това положение главният риск е тази криза да удари погребалната камбана не само на глобализма и на международната снабдителна верига, а и на сътрудничеството между страните и народите. Което само ще задълбочи кризисните прояви.



Философът Солон

ка цена, отколкото мерките за спасяване живота и оцеляване на най-уязвимите категории граждани в развихрилата се биологична и икономическа криза. Примерът, с прехосването на парите от ненужния правителствен самолет, така необходими за истински нуждещите се във вихрещата се вече криза за „атлетите“ т.е. за изграждане на две спортни съоръжения за футболните клубове „Ботев“ и „Локомотив“, както и 3 млн. лв. за стадиона в Шумен, е много показателен за безотговорността на управляващите.

и диктатора Пизистрат

нашенския Пизистрат и целото население харизматичност на своя образ и се стремил да се показва като значим военнопочетник богообязлив жрец и сираведлив съдия. Затова според него той останал дълго време на власт и, макар че бивал прогонван, той лесно се завръщал отново, защото това желало заблуденото мнозинство, както от средите на знатните, тъй и от демократите. Едините, пише Диоген, той привличал и спечелвал на своя страна със своята демократска общителност, а другите – посредством това, че им помагал и не им пречел в частните им работи; той се отличавал с такъв характер, че могъл да се погажда добре и с едните, и с другите.

Кои са аналозите на Пизистрат и Солон у нас в днешно време не е трудно да се досетим. След грубата и непохватна прегръдка от страна на

нашенския Пизистрат и целото население харизматичност на своя образ и се стремил да се показва като значим военнопочетник богообязлив жрец и сираведлив съдия. Затова според него той останал дълго време на власт и, макар че бивал прогонван, той лесно се завръщал отново, защото това желало заблуденото мнозинство, както от средите на знатните, тъй и от демократите. Едините, пише Диоген, той привличал и спечелвал на своя страна със своята демократска общителност, а другите – посредством това, че им помагал и не им пречел в частните им работи; той се отличавал с такъв характер, че могъл да се погажда добре и с едните, и с другите.

Кои са аналозите на Пизистрат и Солон у нас в днешно време не е трудно да се досетим. След грубата и непохватна прегръдка от страна на

зателен за безотговорността на управляващите.

В заключение на поуките от притчата и нейните български анализи: Прокурорът Гешев е прав в едно, че, времето ни изтича“. Очакваме, че Президентът, който добре познаваме и, който е напълно наясно с приближаващата се катастрофа, вероятно няма да престане да прави всичко възможно да я спре с дадените му от Конституцията пълномощия. Малко е вероятно той като Солон да сложи оръжие и да се оттегли, а ще продължи да мобилизира енергията на народа, за да я предотврати. За целта обаче народът, т.е. ние, трябва да излезем от летаргията и стреса от пандемията коронавирус, и да го подкрепим. Така както това направихме по време на шестият по случай 148-годишнината от обесването на Васил Левски и мощната подкрепа, която му дадохме за отстояване националния празник 3-ти март. Иначе катастрофата е неизбежна.

В края на миналата година, покрай разразилите се спорове в т.нар. съвместна мултидисциплинарна Експертна комисия по исторически и образователни въпроси на България и Северна Македония, в медиите на двете държави се изляха реки от аргументи и доказателства, клетви и заклинания за правотата на всяка една от страните. Чий бил Гоце Делчев и на кого принадлежал? Сякаш бележитият революционер посмъртно може да бъде заложник на някакъв срамен пазарлък. Различен ли е езикът на нашите македонски братя от българския или не е? И защо сме искали да им го отнемем? Обща ли е историята ни от близкото и поддалечното ни минало или всекиму се полага някакъв отделен пай от нея? Както се изрази един наш авторитетен академик историк: „Превърнаха историята в женски пазар - това за мен, другото за теб“. Всъщност, кога по-точно се появява т.нар. македонизъм, за да се стигне до онова съдбовно разделение от един - на два народа, че дори и на две отделни държави, етноси и пр.



Борис ДАНКОВ

Според издадената в Скопие през 2009 г. „Македонска енциклопедия“ (с. 819-820) „македонизмът е национална концепция в борбата за етно-културна и държавно-политическа еманципация на македонския народ, като отделна цялост в славянския свят, изразяваща се от средата на XIX век като процес за утвърждаване уникалността на македонския език, история и култура...“

Всъщност от средата на XIX век има известни спорадични прояви на „локален патриотизъм“ сред българското население в Македония, но липсва каквото и да е начало на „процес за утвърждаване уникалността на македонския език, история и култура“. Няма дори и наченки за появата на някакъв... македонизъм.

Генезисът на доктрината

От първата половина на XIX век в Сърбия обаче започват упорито „да се трудят“ надъханите апостоли на сръбския шовинизъм - Илия Гарашанин, Милош Миловкович, Йован Цвиич и Стоян Новакович. Стратегиата на сръбската държава предвижда след разпадането на Османската империя тя да стане „средиче около което да се сплотят (разбирай да се покорят!) останалите южни славянски и балкански народи“.

Пръв Ст. Новакович в края на XIX век вербува „македонисти“ сред македонските българи и залага на... „македонизма“ като „съюзник“ срещу „българизма“. Така възниква доктрината на македонизма като израз на великосръбския шовинизъм за плязача дебиларизация на Македония.

Иначе, след края на XIX век до 1934 г., първоначално в дейността на ВМОРО, а по-късно - на ВМРО, автономизмът и политическият сепаратизъм са израз на автентичната национална идея на македонските българи и техния стремеж

за приобщаване към „общото българско отечество“ по думите на самия Гоце Делчев.

Вече с приетата през февруари 1934 г. от ИК на Коминтерна резолюция по македонския въпрос се обявява създаването на т.нар. „македонска нация“ и отделен „македонски език“. Нейната реализация „е стъпната“ на левичарската ВМРО (обединена) и компартиите на Югославия, България и Гърция. Този коминтерновски македонизъм е подкрепян и насърчаван лично от Йосиф Сталин, като първоначално среща одобрението и на самия Георги Димитров, а също така - на БРП (к), която по-късно провежда печално известната кампания за „македонизация“ на Пиринския край.

Символът шовинизъм - титовизъм

След избрането през 1937 г. на Й. Б. Тито за лидер на ЮКП „македонската резолюция“ на Коминтерна става неразделна част от националната програма на партията. По-късно бдещият „вожд“ на югославските народи „обогатява“ тази програма, като осъществява негласна симбиоза между великосръбския шовинизъм и болшевишкия македонизъм на Коминтерна.

Така след 2 август 1944 г. във Вардарска Македония започва реализацията на титовистката доктрина на македонизма за създаване на отделна „македонска нация“ и кодифициране на т.нар. „македонски език“. Този тоталитарен експеримент е осъществен с участието и по указания на самия Йосип Броз Тито. Добре известни са резултатите от неговата „дейност“. В продължение на няколко десетилетия, чрез пропаганда и насилие, върху основата на най-примитивна българофобия и омраза, е отгледана т.нар. „македонска идентичност“. Промито е съз-

МАКЕДОНИЗМЪТ

• **Политическият Франкенщайн, отагледан от Коминтерна, Белград и Скопие продължава да се нагажда и мутира, да лабира... Защо и докога ще се случва това?**

нанието на няколко поколения македонски българи, изтрита е тяхната памет за миналото чрез исторически фалшификации, лъжи и пропагандни манипулации.

Постюгославските мутации

След разпадането на Югославия и появата на новата македонска държава, се оказва илюзорна надеждата, че бързо могат да бъдат преодолени кошмарните стереотипи на титовисткото наследство. Вместо да стане това, македонизмът бе утвърден като държавна доктрина, с още по-уродливи черти и яростна българофобия.

Появилата се през 1990 г. партия ВМРО-ДПМНЕ отна-



Коминтерновският македонизъм е подкрепян и насърчаван лично от Йосиф Сталин

чало „македонизира“ историята на легендарната организация на македонските българи, а дошлият през 2006 г. на власт партиен лидер Никола Груевски изобретява т.нар. антиквизация, обявявайки съвременните македонци за наследници на Александър Македонски и неговото антично царство. Дори по-назад във времето - за потомци на библейската древност.

Чрез мегаломанския проект „Скопие 2014“ Груевски надели македонската столица с бутафорни статуи на антични величия. Негова бе идеята и за издаване на литературната поредица от 135 тома, включително с присвоени и „помакедончени“ български книжовници и писатели, с антибългарски писания, чиято цел е да се легитимира т.нар. „македонска книжовност“.

„Националистите“ от ВМРО-ДПМНЕ не скриват и до сега своите претенции за някакво „македонско малцинство“ в България и в други съседни страни, проповядвайки чисто расистки и ксенофобски теории, което си е парекселанс македонистки шовинизъм.

Дошлата на власт през 2016

г. партия на бившите комунисти СДСМ чрез коалиционното правителство оглавено от Зоран Заев, след 31 май 2017 г. пристъпи към осъществяване на реформи във външната политика. В резултат на сключения Преспански договор с Гърция бе променено името на страната от БЮРМ на Северна Македония, което отвори пътя за нейното приемане в НАТО и ЕС. Договорът с България постави също началото на подобни преговори.

Самият Зоран Заев, заради своята проатлантическа и проевропейска политика, бе обявен от крайните македонисти в Скопие за „предател“ и „рождоотстъпник“. След отказа на

се превърнали в закоравял навик. Т.нар. известният акад. Митко Маджунков, прославил се със своя антибългарски роман-пасквил „Към другата земя“, в статия от 13 февруари т.г. във в. „Нова Македония“, прави голямото „откритие“, че „българите са създали много държави, но без македонците и македонизма, които са привлекли към каузата си, няма за какво да се захванат“. За по-голяма убедителност на своя исторически блъф академикът повелява, че „македонците не трябва да гледат фактите в архивите“, а да се водят по... „самоосъзнаването и самосъзнанието на собственото си съществуване“.

Сиреч - така както им е угодно или както им изнася, независимо от достоверността на историческите факти.

Скопският историчар Петър Поповски пък стига до друго зашеметяващо „прозрение“, че до XIX век „не е имало българска държава“. И още, че „цялата българска история била изградена от фалшификации и кражби на богатата македонска национална история“. С една дума - крадецът вика: „Држежте крадещи!“

Прочее, тези фалшификации на историята не са от вчера или от днес. Те продължават вече няколко десетилетия, без изглед някога да престанат.

Културните кражби

...Тази поговорка се потвърждава от разпространяваната вече няколко години, на няколко езика 135-томна поредица на македонската книжовност, в която фалшифицирането на исторически факти и литературните кражби са станали едва ли не професионално занятие на съставителите.

Фалшификация е например твърдението, че е съществувала някаква македонска писменост и литература през IX-XVIII век, през XIX в. или по-късно през XX век, до 1945 г., когато върху основата на скопско-велешия диалект е създадена днешната писменост на Северна Македония, а по-късно и нейната литература.

Манипулация е родените в географските предели на Македония писатели и поети, творили на друг (в конкретния случай на български) език, да бъдат определяни като „двуезични“, преведжани и присвоени към македонската „книжовност“.

Историческите фалшификации

Прочее, историческите фалшификации и кражби на българска история в съседната нам „роднинска“ страна отдавна са

МИМИКРИРА

Така например в том 1, според съставителя Илия Велев, едва ли не всички български книжовници, като се започне от св. Климент Охридски, Наум, Черноризец Храбър, Презвитер Козма, че даже и Константин Преславски били... доказани „етнически македонци“.

В том 3 пък са включени 272 песни, които съставителят Марко Китевски е определил като „македонски“, независимо от факта, че те са взети от сборниците на Братя Миладинови, Кузман Шопарев, Стефан Веркович, Антон Попстоилов, Панчо Михайлов и др., където са посочени като... български.

Докато в том 4 големите българските възрожденци Братя Миладинови, Райко Жинзифов, Григор Пърличев, Йордан Х. Константинов-Джинот и др. са обявени за „македонски класици“, независимо от това, че те са се смятали за българи.

Върхът на клептоманската наглост е том 7, в който са представени т.нар. „двуезични писатели“. Сред тях са: Никола Вапцаров (преведен на... „родния“ му македонски език!); Христо Смирненски, представен едва ли не като... македонски патриот; Димитър Талев, чиито романи „Железният светилник“ и „Преспанските камбани“, бяха скандално цензурирани и пренаписани на македонски в Скопие.

В университетите на 30 държави вече няколко десетилетия действат катедри по македонистика и езикови семинари, които развиват активна „научна“ дейност, като присвояват и фалшифицират факти и имена от българската книжовност, фолклор и литература.

Мегаломанските комплексите

Винаги съм си мислил, че тиражираните тук и там анекдоти за пословичната македонска мегаломания са някаква недоброежелателна измислица. Оказва се, че съвсем не е така. Достатъчно е човек да „се разходи“ из македонските медии, за се увери в това.

Вече няколко години из електронните сайтове например „се търкала“ сензационната новина, че „македонският език“ бил сред 10-те най-стари езици на света. За последно - в електронното издание „Скопје 2014“ (22.12.2019), което уверява своите читатели, че заедно с еврейски, тамилски, исландски и пр. езици „язикот“ на нашите братовчеди бил измислен между най-древните на планетата Земя. Още по-далече оти-

ва сайтът „Македонска нация“ (22.01.2020 г.), който „доказва“, че „всички славянски езици произлизат от... македонски“. Пак в същото издание (18.09.2019 г.) споменатият вече „историчар“ Петър Поповски настоячиво внушава, че „само ние (т.е. днешните македонци), русите и москвичите сме потомци на античните македонци“.

И кои народи и личности още са удостоени с тази велика чест? „Черногорците се наричали македонци, преди да си основат държавата“. Съветският водач Георги Маленков имал „македонско потекло“. Според набедения етнолог Александър Донски „частично македонско потекло“, следствие на роднинска връзка с „македонскиот“ цар Самуил (!?) били имали: Георг Вашингтон, Томас Джеферсън, Франклин Рузвелт, Ричард Никсън, Джордж Буш... И кой ли не още? Разбира се „българите се само татари“ и нищо повече...

Расистките теоризи

На същия именит „откривател“ Ал. Донски принадлежат фундаменталните „изследвания“, чрез които той „доказва“, че българите имат... „татарски произход“ и принадлежат към... „жълтата раса“. В своя труд „Етногенетичните разлики между македонците и българите“ Донски не само лавира спекулативно с генетиката, но лансира и абсурдни твърдения, че „българският език не е съществувал дори през втората половина на XIX век“ или пък, че градовете София, Кюстендил, Пловдив, Шумен и пр. в миналото били... македонски. Като интригуващ факт следва да се отбележи, че приживе известният скопски академик Блаже Ристовски публикува хвалебствена рецензия за ксенофобския пасквил на Александар Донски, в която го определя едва ли не като един от най-големите македонски антрополози и историци. Любопитно, ако на самия Ал. Донски се направи едно сериозно генетическо изследване, той към кое праисторическо родословие ще се окаже, че принадлежи...

Клиничната българофобия

Няма да е неточно, ако се каже, че българофобията е първородният грях на коминтерновско-титовисткия македонизъм. Това е така, тъй като бившата югославия е зачената върху основата на агресивната омраза срещу България, предизвикана от несъгласието на Г. Димитров Пиринският край да бъде присъединен към Македония,

от бламирането на сърбоманските амбиции на Й. Б. Тито. Тази клинична ненавист започва да се култивира веднага след населението на бъдещата югославия - след свикването на нейния парламент АСНОМ и кодификацията на т.нар. „македонски език“. Почти едновременно с това се осъществяват първите чистки, уволнения и политически убийства на про-българските „елементи“.

През следващите години в училищата и университетите се подготвят надлъжни специалисти - идеолози на македонизма, историци и лингвисти, послушни държавни чиновници. Заедно с това титовистката пропагандна машина бълва непрекъснато своите антибългарски лъжи и измислици. Така върху темела на клиничната ненавист срещу българите, на историческите и политическите фалшификации, в продължение на десетилетия край Вардара се изгражда т.нар. „македонска идентичност“ и „национална принадлежност“.

Езикът на омразата

Трудно е да се каже, че почти 30 години след появата на държавата Македония там нещо се е променило. Потвърждават го не само непопкънатите югосантименти и антибългарският македонизъм, но и злостната първосигнална пропаганда в скопските медии. Сред тях особено ярко се откроява рупурът на югославията „Нова Македония“. В това издание напоследък почти няма ден без антибългарско писане. Особено злостни, едва ли не ксенофобски, са дописките на Ефтим Клетников и Дардан Венетски (Любе Христовски), Блаже Миневски и Ристо Никовски, от които „опуси“ избликва примитивна ненавист и омраза срещу България.

Под заглавие „Патологията на българския македонизъм“ неотдавна Е. Клетников публикува огромна статия в 4 части, от която е трудно да се разбере кога повече той ненавижда. Дали „лакомите бугари“, които искат да му вземат „язикот“ или проклетите гърци, дето са решили да ликвидират античната му идентичност. С болшевишкото коминтерновски хъс Клетников се нахвърля да брани със зъби и нокти „македонският опус мунди“ - т.е. македонизма от „съседите хиени“, от „вълчия апетит на бугарите“, от първостепенна на Европейския съюз. Парадирайки с мнимия енциклопедичност - с неуместни цитати от Фройд, Маркс, Ницше, Юнг, Рилке, Шопенхауер, Свети Августин, Мирча Елиаде, Шпенглер, Шилер и от кого ли още не - клетият Клетников е забъркал такъв литературен буламач, с който се опитва да брани своята клинична

българофобия и маниакалната си антиквизация.

Докато пък Дардан Винетски в писанието си „Македонци или бугари?“ се представя като откровен расист: „македонците били народ от бялата раса, а бугарите - от Азия и от жълтата раса с татаро-монголско потекло“. Вече в друга своя дописка „Кои са нашите съседни“ Винетски про-



Факсимиле от титулната страница на расисткото „изследване“ за етногенетическите разлики между българите и македонците на Ал. Донски



Чистокръвният македонец Александър Донски

дължава своята расистка тирада, като обругава всеки съседен народ. Никой античен автор не знаел имената „Гърция и гърци“. Бугарите били дошли от Татарстан. Албаниите от Западна Македония били забравени, че някога са били славяни, сиреч македонци. Даже сръбският цар Душан бил коронован като... македонски цар.

По всичко изглежда, че „говорот на омразата“ отдавна е станал навик на скопските новинари. Може би затова в едно от най-новите изследвания на Македонския институт за медии лаконично е отбелязано, че „те са галече от етиката и правилния явен дискурс, а са по-близо до пропагандата и езика на омразата“. Известният изследовател д-р Ненад Живановски в своята книга „Езикът на омразата“ за отношението на скопските медии към България, отбелязва че от 649 изследвани публикации в 392 то е негативно.

Македонизъм контра

македонизъм

Вече няколко месеца продължава острата предизборна полемика между наследника на Н. Груевски и нов лидер на ВМРО-ДПМНЕ - Християн Мицковски и водача на посткомунистите от Социалдемократическия съюз на Македония - Зоран Заев.

За да се разграничи от мегаломанските безумия на своя предшественик Хр. Мицковски обяви, че партията му ще се раздели с „антиквизацията“, но в същото време заяви намерението си... „да върне македонизма“. Според бившия техникер и шеф на македонското енерго ЕЛЕМ това щял да бъде „македонизъм за всички граждани“ на страната - за македонци, албанци, турци, роми, власи, сърби, бошняци. Разбира се, без „бугари“, каквито според Мицковски в Северна Македония не съществуват. Така македонизмът като „ценност“ щял да... обедини всички граждани на страната и едва ли не като „манна небесна“ да им осигури пълно благоденствие, а „на бърза ръка“ - даже и членство в ЕС. Този абсурден възглед на Мицковски бе забелязан дори от писателя Венко Андоновски, който определя неговия македонизъм като... „идеологическо клише на Белград“ и „изкуствено творение на Тито“.

Но този политически анахронизъм едва ли може да изнепада някого. Не бива да се забравя, че македонизмът беше идеологическата мантра, с която лягаше и ставаше бившия „вожд“ на ВМРО - ДПМНЕ Никола Груевски. Това обяснява и факта, че Мицковски възнамерява да анулира договорите, подписани от Заев с Гърция и България. Под девиза: „Не“ на антиквизацията, „не“ на севернизацията и „да“ на македонизма! Мицковски се надява неговата партия да спечели предстоящите избори и да състави правителство. С тази цел той щедро развързва торбата с предизборни обещания. Ако дойде на власт, щял да направи от Македония... „технологичен тигър на Балканите“, да повиши заплатите и пенсиите с 25-30 процента, да построи нови пътнища за 2 млрд. евро. И най-накрая, ако не съвсем в началото: „да продължи битката за македонския ген, която никога не била приключила“.

Един от основните аргументи на Зоран Заев срещу Християн Мицковски е „национализмът“ в неговата предизборна платформа. Ако той анулира договорите с Гърция и България, в страната ще се върне „национализмът“, смята Заев.

На стр. 7

На 22 февруари т.г. френското издателство Valeurs actuelles публикува данни от свое разследване, че 100 члена на Международния съд за правата на човека (МСПЧ) в периода от 2009 до 2019 г. са били пряко или косвено финансирани от структури на „Отворено общество“ („ОО“) на милиардера Джордж Сорос. Съобщението в Европарламента беше направено от евродепутата Николас Бей. „Фактите са ужасяващи!“ От своя страна Мариньо Пен призова френския президент Макрон да предложи на върховните съдилища на Френската република да прекратят изследването на решенията на МСПЧ, защото по този начин ЕС придобива колониален статус.



Румен ВОДЕНИЧАРОВ

Поредният скандал не беше голяма изненада. Като член на правозащитната неправителствена организация Human Rights Watch (HRW) в Ню Йорк Сорос е тясно свързан с МСПЧ. А активността на мрежата на HRW естествено е под наблюдението на западните спецслужби.

Има много милиардери по света. Казват че китайските са станали повече от американските. Някои от тях са филантропи в истинския смисъл на думата. Те даряват средства и не търсят доляност в замаяна. Но Сорос е друга категория. Началото му е различно. „По онова време печелех много повече, отколкото можех да похарча - споделя той в книгата си „Гаранции за демокрация“ (1992). И се чудех какво да си правя парите... Тогава реших, че трябва да помагам на ближния.“ И започва с фондация срещу апартейда в Южна Африка. Разочарова се от местните либерали. Следват Унгария и Китай, където по-реформаторски настроената комунистическа номенклатура решава да не пропусне неговото дарителство. Идеята на Фридрих фон Хайек, изложена в книгата му „Пътят към робството“ (The road to the slavery), резюмирана като „Отворено общество“ потръгва. Постепенно, обаче, както казват руснаците Сорос става „одежжимий“ т.е. обладан от фикс идея, а именно за налагане на световно правителство, което да определя съдбините на хората и държавите им вместо законите им правителства.

Преди 100 години същата идея беше популяризирана от руския революционер от еврейски произход Лейба Бронжайн, по-известен като Лео Троцки и неговите последователи. Сблъсъкът му с другия комунистически лидер Йосиф Сталин завърши с неговото пълно фиксаско и в подготвеният от него преврат изгоряха последователите му в пожарите на голе-

срещал с втория човек в наистинската партия по това време - Рудолф Хес (1935 г.), както и че по време на испанската гражданска война троцкистите-републиканци са били финансирани от Берлин.

Русия обаче не се разпадна, а остана с граница на изток не до Урал, а до Тихия океан.

Ако условно приемем, че соросидите или по-точно неоконсерваторите в САЩ, са съвременните троцкисти, (както ги определя геополитикът В. Вацев), то логично беше и те да попаднат на своя Сталин. И те изглежда го намериха в лицето на президента Тръмп в САЩ. Образно казано „Самолетонасачът, замислен и построен от Сорос, се натъкна на небостъ-

ДЕМОКРАЦИЯ ИЛИ

гача Trump Tower.“

Разбира се приликата между Сорос и Троцки е само външна. Троцки, привързан към банките основали Федералната Резервна Система, е разчитал и получавал финансиране от Ротшилдите, докато Сорос е борсов спекулант и печели милионите си с условно казано „собствени ходовете“. Четири са големите кризи, по време на които борсовият „суру“ натрупа огромния капитал от 25 млрд. долара. Само след последната в САЩ, в началото на 21 век, капиталът му нараства 1.5 пъти. Не може да му се отрече ловкост и прозорливост, но само това едва ли е достатъчно.

мокрацията също води до авторитаризъм.

Либералната държава дава възможност на подобни филантропи да създават с парите си мрежа от НПО, които да следват и финансират програми, които сеят хаос, несигурност и предизвикват граждански и финансови конфликти. Неговите фондации са инкубатор на либерални политици, които след като са постигнали ново социално положение с парите на филантропа, стават адепти на концепцията за „ОО“. Негови стипендианти са бившият президент на Грузия Саакашвили, настоящият президент на Унгария Орбан, директорът на БНТ Емил Кошлуков.

ство Клинтън, разчитайки да провали неконтролируемия и нестандартен милиардер Тръмп. Не се получи в президентските избори, а при опита за импийчмънт автобусите платени от Сорос пристигаха във Вашингтон с плакатите срещу президента, който създаде 7 млн работни места и се опита да спре либералния хаос в икономиката.

Сорос твърди, че преди 40 години се занимавал с „политическа филантропия“. Днес вече безцеремонно се намесва в политически въпроси. Той подкрепяше бомбардировките над Югославия през 1999 г. Обвини словашкия премиер Мечиря в авторитаризъм. Развали отношенията си с десния министър-председател на Чехия Вацлав Клаус и с бившия премиер на Украйна Леонид Кучма. Централноевропейският университет на Сорос беше преместен от Прага в Будапеща, а накрая във Виена. Неговите структури оперират с меганари. С тях се купуват политики, отварят се пазари, сменят се правителства. Двата Майдана в Украйна бяха финансирани и от Сорос. Джихадистките танкове (в Сирия, б.а.) са по-малко опасни от Русия“ - алармира Сорос. Огласената му от хакери кореспонденция с бившия украински президент Порошенко, показва изключителната му ненавист към режима на Путин в Москва, обявил в 2015 г. неговите фондации „ОО“ за нежелани (след възхода им по времето на президента Медведев) и заплаха за конституционния ред в страната.

В бъдеще тепърва ще разкрива ролята на Сорос във финансиране на арабската пролет и цветните революции. Той настръхва безанските вълни към Европа, които променят етническия състав на стария континент. Програмите на „ОО“ подкрепят: потискани малцинства, правото на аборт, легализацията на наркотиците, евтаназията, феминизма, еднополовите бракове... Залезът на Европа, една слаба Европа с лидери като Меркел и Макрон, става сървем реална цел на неоконсерваторите от „глобалната държава“. Но най-послед евролитерите като че ли разбраха пъкления му план. „Може ли къща, на която са разрушени стени, да се нарече Отворено общество?“ - питат все по-често те.

Евролитери като Орбан и Путин не са единствените, които настояват да се ограничи дейността на „филантропи“ като Сорос. В Съединени-

ието лично е споделял пред мен през 1991 г., че неговият политик в нова Русия е Григорий Явлински.

Оказа се, че хора като Сорос имат произход, но нямат дом. Той работи и срещу Израел, и срещу Съединените щати. Дава пари на Националния фронт за освобождаване на Палестина и нарича Израел - държава на апартейда. Не че е далече от истината, но зад подобни приказки неговите сънародници прозират по-далечни цели. Америка не се харесва на Сорос, защото в нея остават запазени много от атрибутите на държавността. С 6 млн. долара за изборите в 2016 г. и Тръмп Сорос е готов да направи допълнението, че и демократическата партия и семей-

ство Клинтън, разчитайки да провали неконтролируемия и нестандартен милиардер Тръмп. Не се получи в президентските избори, а при опита за импийчмънт автобусите платени от Сорос пристигаха във Вашингтон с плакатите срещу президента, който създаде 7 млн работни места и се опита да спре либералния хаос в икономиката.

Сорос твърди, че преди 40 години се занимавал с „политическа филантропия“. Днес вече безцеремонно се намесва в политически въпроси. Той подкрепяше бомбардировките над Югославия през 1999 г. Обвини словашкия премиер Мечиря в авторитаризъм. Развали отношенията си с десния министър-председател на Чехия Вацлав Клаус и с бившия премиер на Украйна Леонид Кучма. Централноевропейският университет на Сорос беше преместен от Прага в Будапеща, а накрая във Виена. Неговите структури оперират с меганари. С тях се купуват политики, отварят се пазари, сменят се правителства. Двата Майдана в Украйна бяха финансирани и от Сорос. Джихадистките танкове (в Сирия, б.а.) са по-малко опасни от Русия“ - алармира Сорос. Огласената му от хакери кореспонденция с бившия украински президент Порошенко, показва изключителната му ненавист към режима на Путин в Москва, обявил в 2015 г. неговите фондации „ОО“ за нежелани (след възхода им по времето на президента Медведев) и заплаха за конституционния ред в страната.

В бъдеще тепърва ще разкрива ролята на Сорос във финансиране на арабската пролет и цветните революции. Той настръхва безанските вълни към Европа, които променят етническия състав на стария континент. Програмите на „ОО“ подкрепят: потискани малцинства, правото на аборт, легализацията на наркотиците, евтаназията, феминизма, еднополовите бракове... Залезът на Европа, една слаба Европа с лидери като Меркел и Макрон, става сървем реална цел на неоконсерваторите от „глобалната държава“. Но най-послед евролитерите като че ли разбраха пъкления му план. „Може ли къща, на която са разрушени стени, да се нарече Отворено общество?“ - питат все по-често те.

Евролитери като Орбан и Путин не са единствените, които настояват да се ограничи дейността на „филантропи“ като Сорос. В Съединени-

ието лично е споделял пред мен през 1991 г., че неговият политик в нова Русия е Григорий Явлински.

Оказа се, че хора като Сорос имат произход, но нямат дом. Той работи и срещу Израел, и срещу Съединените щати. Дава пари на Националния фронт за освобождаване на Палестина и нарича Израел - държава на апартейда. Не че е далече от истината, но зад подобни приказки неговите сънародници прозират по-далечни цели. Америка не се харесва на Сорос, защото в нея остават запазени много от атрибутите на държавността. С 6 млн. долара за изборите в 2016 г. и Тръмп Сорос е готов да направи допълнението, че и демократическата партия и семей-

ство Клинтън, разчитайки да провали неконтролируемия и нестандартен милиардер Тръмп. Не се получи в президентските избори, а при опита за импийчмънт автобусите платени от Сорос пристигаха във Вашингтон с плакатите срещу президента, който създаде 7 млн работни места и се опита да спре либералния хаос в икономиката.

СОРОСОКРАЦИЯ

те щати през 2016 г. петицията на композиторката Ванеса Фелтнер беше подписана от 9000 възмутени американски избиратели, които искаха премахване на гласуването в 18 щата с машини „подарени“ от главния спонсор на Хилари Клинтън. Те призоваха президента Тръмп да обяви Сорос за „персона нон грата“ в САЩ, за да може Америка да остане независима страна с християнски ценности. „Да пресушим блатото на корупцията и да скрием политиките, които са получавали от него пари, зад рещетките!“ „Ако не спонсорираше демократите Обама и сем. Клинтън, Сорос трябваше да се занимава с машини“ - твърдят някои по-крайни негови критици.

Сорос не се трогва особено от хулите по негов адрес. Не са малко известните интелектуалци в 60 страни на света, които са му благодарни за грантовете, възлизали на 600 млн. годишно. А освен това филантропът вече е част от Ротшилдите, се-



мейна групировка от банкери контролиращи астрономическата сума от 4000 млрд. долара (4 трилиона) и започнала своето разпръскване от средата на 17 век. Той има визия и играе ролята на говорител на тези, които преследват сливане на политическата с финансовата власт т.е. господство на корпоратокрацията над институциите

на националната държава.

Сорос огласява мнението и тревогите си за съдбата на света на ежегодните икономически форуми в Давос, Швейцария. Тази година той призна, че след финансовата криза в 2008 г. ситуацията се обърна срещу отворените общества („ОО“). „Надеждата, че през 2019 г. ще настъпи

промяна и отново „вятърът ще духа в гръба на „ОО“, не се оправда. А това води към засилване на национализма -големият враг на „ОО“. Индия, Венецуела и Северна Корея са типични примери. В най-силните държави: САЩ, Русия и Китай властта е в ръцете на потенциални или действателни диктатори. Доналд Тръмп, заявява Сорос, е абсолютен мошеник и патологичен нарцис, който иска светът да се върти около него. Перспективата пред отворените общества е мрачна, но промените в климата и борбата, която Европейския съюз започва срещу тях, дават надежда, че ОО ще просъществуват.“

Накрая на своята програмна реч на форума в Давос-2020 Сорос излага и своята стратегическа цел, а именно създаване на уникална образователна мрежа от университети на „Отвореното общество“ (Open Society University Network). За мрежата олигархът ще инвестира 1 млрд. долара. „Това е най-важният проект на моя живот. Той ще бъде насочен срещу тоталитарните режими (в САЩ, Русия и Китай) и климатичните промени, (както вече по-при-

емливо наричат плашилото на Ал Гор за „глобално затопляне“, б.а.). Интересно че същата сума от 1 млрд. долара Сорос е готов да инвестира в закупуване на украинска земя, което не звучи като борба с тоталитарния режим, а по-скоро като проект на ГМО-пирата „Монсанто“. Международният лектор по изкуствен интелект рускинята Ирина Мухина (Канада) реагира незабавно: „Това ще бъде мощна мрежа, носеща разрушителна мощ. Това е риск за всички участващи в мрежата страни, защото на нея сова цяла младежка генерация в погрешна посока. Маскирането като „теория на заговора“ ще скрие действителната опасност.“

Или с други думи: „Ако не можеш да победиш своя враг - възпитай неговите деца!“

Българските соросиди, децата на бившата комунистическа номенклатура, са въздъхнали с облекчение. Тяхното добруване с парите на Сорос ще продължи. В изминалите 30 години те показаха, че са готови да заместят демокрацията със соросокрация.

От стр. 5

По всичко изглежда, че той самият обаче не е особено наясно с това понятие или по-точно с неговото съдържание. Защото ако към агресивния национализъм на Мицкоски се прибави и „битката за македонския ген“, това вече си е чиста проба „македонистки шовинизъм“.

Заев подминава (или премълчава) обещанието на Мицкоски „да върне македонизма“, което означава, че той или няма аргументи срещу своя опонент или чисто и просто приема неговия „македонизъм“... за сведение, като в някаква степен изповядва или споделя тази провалена титовистка доктрина.

Преди време пак Заев заявя, че „не македонците, а само Груевски бил присвоявал история и неговият политически елит от послушници квазиексперти“, които били тръгнали „в медийна офанзива, за да оправдаят инженерина на идентичността“. Но ако беше искрен докрай, лидерът на СДСМ може би трябваше да признае, че апаратчиците македонисти, включително от неговата партия, са участвали (и участват) в това „присвояване“ на история. Друг път Заев на всеослушание заявява, че „политиките не трябва да променят историята“, докато самият той не веднъж по различни поводи си позволява да прави това.

Неотдавна по време на предизборната си кампания лидерът на СДСМ заяви, че „страната няма друга алтернатива, освен пълно членство в ЕС“, до-

МАКЕДОНИЗМЪТ...

като за ВМРО-ДПМНЕ това по-скоро е хвалествено и неясно пожелание. Засега е неясно на чия страна ще натегнат възните - дали към „откровения македонизъм“ на Хр. Мицкоски или към „гъвкавия македонизъм“ на Зоран Заев.

В средата на март от ВМРО-ДПМНЕ бе обявено създаването на коалиция „За обнова на Македония“, в която са включени 16 политически партии, между които и Социалистическата партия на Македония, Демократичното национално единство на турците, Демократична партия на сърбите, Демократична партия на ромите, Нова либерална партия, Партия на власите, т. нар. Титови леви сили и др.

От своя страна СДСМ сключи споразумение с албанското движение БЕСА и обяви формирането на коалицията „Можем“, към която се присъедини и партията ВМРО - народна на бившия премиер Любчо Георгиевски.

Нашумелият със своя „Македонски концепт“ бивш зам.-председател на ВМРО-ДПМНЕ Петър Богоевски, който предлага „върху стъблото на македонизма да се ашигадуса европеизацията“, отказа да влиза в коалиция с двете основни политически партии.

А сега какте и гогога?... След отлагането на извънредните парламентарни избори ситуацията става неясна, но



Християн Мицкоски ще връща македонизма в Северна Македония

едно е ясно, че македонизмът на Християн Мицкоски върне малко се различава от македонизма на Зоран Заев. В единия случай „изкуственото творение на Тито“ ще мимикрира в някакъв абсурден „обединяващ модел“ на... избрани етноси от Северна Македония. А в другия „идеологическото клише на Белград“ ще бъде демократизирано и „европеизирано“, ако изобщо е възможно това. Разбира се, нито в единия, нито в другия вариант това няма да попречи да продължат фалшификациите на историята и подхранването на омразата в македонското общество срещу българите и България. Някои познавачи на наследията от югославското мина-

тидисциплинарна комисия на България и Северна Македония, някои смятат, че то се дължи на взаимната „неотстъпчивост“ на двете страни. Други, че е резултат от липсата на „ясен политически мандал“. Трети, че в комисията участват учени с остарели идеологически и политически възгледи. Според известния публицист - македонския българин Виктор Канзуров „засечката“ се дължи на факта, че българската страна е „неподготвена“ да приеме реалността в Скопие, че там от давна съществува „македонска идентичност“. Другото разминаване е в гледната точка на македонските историци и обществото край Вардар, което не може да се съгласи с историческия факт, че т.нар. македонска нация съществува едва от около 70 години. Затова В. Канзуров предлага да се „обективизира историята“, като двете страни приемат историческите факти, такива, каквито са, за да може да се отприщи „защитната“ и да се преодолее застоите в отношенията между двете страни, да се надживее натрупаната антипатия и омраза.

Колкото до „защитянето“ в работата на съвместната мул-

Можби още по-радикално е предложението на бившия първи външен министър на Македония - Денко Малески: „Да признаем на българите миналото, а те - нашата македонска нация и да вървим нататък“. Добре, но не само миналото, а - обективната история. Убаво - и македонската нация, но кога възниква тя и кога „македонската явност“ ще стане готова да приеме този исторически факт? А иначе докога македонизмът ще продължи да шикалкави и мутира, да лавира и мимикрира, с единствената цел на всяка цена да се съхрани, да оцелее - за да бъдат българите и македонци разделени, да се ненавиждаме като два различни народа, насъкани един срещу друг. Докога?...



Елена Алекова

На 29 декември 2019 г. вечерта, в Централната емисия новини „По света и у нас“ на Българската национална телевизия, чухме зашеметяваща новина:

„Преди точно 30 години – на 29 декември 1989 г. са върнати рождението имена на 850 000 български мюсюлмани от различните етноси – турци, помаци, татари и роми. Имената им са сменени насилствено по време на Възродителния процес, започнал в началото на 70-те години на миналия век и приключил с т.н. „Голяма екскурзия“ в среда на 1989-а.

Масовата смяна на имената на българските турци започва в края на 1984 г. и продължава до февруари 1985 г.

Така от 1985 година мюсюлманите в България официално по документи се водят с български имена. Помежду си обаче продължават да се обръщат с родните си. През декември 1989-а се вдигат на протести.

На 28 декември протестиращите окупират и сградата на Националната телевизия.

Протестите в София и страната предизвикват свикване-

ДОКОГА ЩЕ ПРЕДАВАМЕ

Българска национална телевизия отново сее лъжи

то на извънреден пленум на Централния комитет на комунистическата партия, който взима решение за възстановяването на рождението имена“.

Наглед новина като новина. Освен ако не се вгледаш в нея. Тогава именно става зашеметяваща – толкова е сбъркана, лъжлива и подвеждаща. Рядко се случва, дори от частните електронни медии, да чуем толкова брадати лъжи в една новина или... само в шест изречения – девет лъжи!

Дълго чаках някой да обърне внимание на казаното по БНТ и да реагира. Уви, не дочаках. Историци, социолози, политолози и журналисти мълчат. Или спят... Кой да събуди българското общество от летаргията, в която е изпаднало? Разбира се, и аз не се наемам. Но не мога да мълча,

Когато испаната минава за лъжа, а лъжата – за истина...

Да, българинът обръгна на всякакви лъжи през годините на преход и вероятно е вече умерен да налага ухото за поредните шименти-капели. А може би вече не може да отдели истината от лъжата или няма филтър, през който да я „прецежда“, знам ли!

Фактът, че никоой не реагира след прозвучалите от малкия екран лъжи, пагубни за България, едва ли обаче се обяснява само с това. Не бих искала да

съм лош пророк, но се замислям дали като народ не сме загубили вече инстинкта си за национално самосъхранение? Дали не сме се „атомизирали“ и всеки просто живее сам за себе си, а не е част от единната и цялостна общност, която се нарича народ? Шом и БНТ, осигурявана от



дждоба ни, започна да сее лъжи, които разделят българите от българите, и никоой не реагира, значи нещо не е наред в имунната ни система. Значи сме превключили на режим „самоунищожение“. Защото да обособяваш от народа си друг народ какво е, ако не самоунищожение? Не ли стига Северна Македония? Не дай боже, както е тръгнало, да осънем някой ден с три Българи на полуострова... Или с орязана България... Апетити за разпарчетосването ни отвян и отвътре – колкото щеш... А и в геополитически план всичко е възможно – всякакви „архитекти“ на днешния и бъдещия свят щъкат по земята с чувство, че могат да правят с хората и народите каквото си поискат, все

едно ще векуват. Затова е повече от необходимо лъжите относно българите мохамедани, които непрестанно се ръсят в публичното пространство, в това число и от националната телевизия, да бъдат опровергавани час по-скоро.

И така... Първа лъжа: че потомците на българите мохамедани, упорито наричани днес, включително и от екрана на БНТ, с обидното прозвище „помаци“, са отделен етнос.

Първо опровержение: „ПОМАЦИТЕ“ СА БЪЛГАРИ, А НЕ НЯКАКЪВ ДРУГ ЕТНОС!

Това е аксиома и няма нужда от доказателства. През 2019 г. се появи сборникът „Родина е предел“, в който опровергавам лъжи, свързани със съдбата – минала и настояща – на българите, изповядващи ислям.

Джеймс Бейкър

(из книгата му „Турция“, 1877 г.): „...Помациите запазват българския си език, носите си и националните занаяти. Те са изключително ревниви по отно-

шение на турците и никога не страдат от навлизане на въоръжена сила в техните планини. Имат репутацията на смели войници и отлични ездаци, но не са принудени като албанците от безплатно на планините си да търсят препитание с военна служба“.

(Цит. по: Мишел Лео. „България и нейният народ под османска власт през погледа на англосаксонските пътешественици (1586 – 1878)“. ТАНГРА ТанНакРа ИК. С., 2013.) Мишел Лео (1918-1975 г.) е френски дипломат, културен аташе на Франция у нас, директор на Френския институт в София, преподавател в Софийския университет. Дж. Мюр Макензи и А. П. Ърби са английски пътешественици от втората половина на ХХ в., Джеймс Бейкър е британски военен.

Мухам паша:

„Трабва да се отбележи, че сред българите има повече от един милион мохамедани. В това число не са включени нито татари, нито черкези. Тези мохамедани не са дошли от Азия, както обикновено се мисли. Това са потомци на същите тези българи, преобърнати в исляма през епохата на завоюването и през следващите години. Това са чеда на същата тази страна, на същата тази раса, произлезли са от същото това коляно. А между тях има една част, които говорят само български“.

(Вж.: сп. „Научен преглед за Франция и чужбина“, бр. 49, 1878.)

Мидхат паша (1822-1884) е управител на Дунавския вилает, а по-късно – велик везир на Османската империя.

Карнегиевата анкета:

„Помациите са българи по народност и език, които в даден период от турското завоюване са били насилствено принудени да приемат Исляма. Те не говорят турски език и са запазили някои от традиционните спомени на християнските си минало“.

„Помациите са български планински жители, покръстени от турците в Исляма преди няколко века. Те наброяват около 400 000 души и населяват високите платна на Северна Македония. Мъжкото население от най-близките села говори турски и е натъгено ислямизирано. Жените от своя страна продължават да говорят български и са останали верни на някои славянски обичаи. В по-далечните центрове обаче, като например в Родопите или в Тиквеш, помациите са останали верни на моногамията и на своите народни песни. Тук славянският тип е дори

та оценка на колегите. Такова признание, по думите й, дава кураж на всеки творец, че онова, което той прави, има смисъл и че си заслужава да работи и за напред в името на истината. Тя посочи и своите учители в публицистиката, като започна от Черноризец Храбър и Презвитер Козма, през Ботев и Вазов, и стигна до Николай Хайтов, Петко Тодев и създателите на в. „Дума“ Стефан Продев и Тодор Коруев.

Тържествената церемония се проведе в централата на СБЖ.

Б.Р. В. „Нова Зора“ поздравява от сърце Елена Алекова с високата награда на Съюза на българските журналисти. Радостни сме също да отбележим, че на нашите страници през годините статии на Елена Алекова, като явява последователка на Николай Хайтов, са били верно и талантливо продължение на неговите идеи, на неговата прозорливост и непримиримост към всички, които вдигат ръка над истината и любовта към България.

Честито, Елена! Пожелаваме ти несвършващи сили и несъкрупима воля за пребъждане на Отечеството и правдата в живота ни. „ЗОРА“



Снимка: Василка Балеvsка

вързка с историята на Родопите и съвременното житие-битие на българите там.

Наградената не скри възлението си от висока-

Елена Алекова получи най-голямото отличие на СБЖ „Златно перо“

На 10 март, вторник, председателят на УС на Съюза на българските журналисти Снежана Тодорова връчи най-високото отличие на съюза – „Златно перо“, на известната българска писателка и публицистка Елена Алекова.

Снежана Тодорова припомни, че „Златното перо“ е направено по проект на гениалния Борис Ангелушев, за да има то много повече морална, а не материална тежест, че обикновено журналистите се награждават с него или за цялостно творчество, или за определени свои публикации, книги, проекти.

Елена Алекова получи голямата награда за книгата си „Родина е предел“, която излезе миналата година в престижното столично издателство – ТАНГРА ТанНакРа ИК. Председателят на СБЖ подчерта, че мисията на журналиста и публициста е да служи на истината и само на истината. А авторката на „Родина е предел“ напълно отговори на това условие, защото в сборника ѝ са събрани статии, рецензии, интервюта от 90-те години на миналия век до днес, в които са разобличени много от модните в наше време лъжи, фалшификации и манипулации във

СЕБЕ СИ И БЪЛГАРИЯ?

много по-чист, тъй като населението не се е смесвало с хора отвън. Те не са се подчинили на Исляма, за да запазят обществено си положение, както е при славянската аристокрация на Балканите. Помациите представляват селско население, макар че в продължение на два века младите хора служат в турската армия и все още са запазили своя воинствен и фанатичен дух. Следите от насилственото ислямизиране могат понякога да се намерят в имената на местности като например „Мехрило“ или „Хибили“ в Източните Родопи, означаващи „Делен“ или „Сечен“, т.е. места, където те са били „делени“

„Езикът е мерило за народност, а не религията. Последната само определя пътя, по който човек трябва да върви, за да бъде по-близо до бога, а езикът определя към кой народ се числим...“

Никои от вас не говори в своя дом със скъпото си семейство на друг език, освен на български, т.е. на она език, на който говорят в българското Народно събрание, по вестниците, по всички канцеларии, по улиците в селата и градовете на България“.

(Цит. по: „Дружба „Родина“ Спомени за бъдещето...“ ТАНГРА ТанНакРа ИК. С., 2013.) Българомохамеданската културно-просветна и благотво-

били наясно, че нашият квас е по-различен от техния въпреки религията. Техните просветеници и умни хора са също наясно с историческата истина за произхода ни, защото срещу историческите свидетелства не може да се върви. А истината я има и в техните архиви, писана от техни историци, пътешественици и държавници. Да не споменавам пък за независимите чуждестранни източници, които не можем да обвиняваме, че са били пристрастни...“.

(Цит. по: „Светослав Духовников: Антибългарски сили цепенат нацията ни“ Интервю. – В. „Денят“, 19.05.1991.)

Светослав Духовников



Българи помаци от Родопите, 1932 г

от тези, които приемали Исляма, и местата, където са били съвечени отказалите да се подчинят“.

(Вж.: Карнегиевата анкета. Изд. „Абагар“, Велико Търново, 1995.)

Карнегиевата анкета е популярното име на Доклада на международната комисия за разследване причините и провеждането на Балканските войни, публикуван през юли 1914 г. във Вашингтон, доколко начинанието е осъществено със средствата на Карнегиевата фондация за международен мир. Членовете на комисията са авторитетни учени прависти, историци; известни журналисти; видни депутати. Всички те съвсем не са били приятели или „адвокати“ на българите. Те обаче подготвят и прилагат към доклада етническа карта на региона, която обективно отразява изконно българските територии.

Позициите на Родопите

„Българите мохамедани, изповядващи мюсюлманска религия, никога не са се считали за турци. А и турците никога не са ни признавали за такива. За тях ние, българите мохамедани, винаги сме били „по-други“ – хора от „по-долна ръка“. Те никога не са хранили доверие към нас. Обидно ни назовават ту „помаци“, ту „ахряни“, т.е. „изостанали“, „Техните (на турците – бел. Е.А.) представители винаги са

рителна дружба „Родина“ е основана през 1937 г. в Смолян от младежи из средите на българите мохамедани. Те са представители на първите следосвобожденски поколения в Родопите и са имали възможност да черпят истината за произхода си непосредствено от разказите на живелите по време на робството свои родители и близки. След 9 септември 1944 г. Дружба „Родина“ е обявена за фашистка и е закрыта през 1947 г. Някои от членовете ѝ са съдени от Народния съд, но впоследствие са оправдани и реабилитирани.

Светослав Духовников:

„В османските регистри от периода след покоряването на Румелия не съществуват названията „българомохамедани“ или „помак“. До края на ХХ век западните автори също не споменават никакъ понятие „помак“. А Боуе, който през 1839 година осъществил пътешествие из Балканите с изследователска цел, първи споменава, че в някои градчета и села на Ловешки и Севлиевошки райони живеят помаци, поради което тези места са били наричани помашки селища“.

(Цит. по: Хюсеин Мемшио-

(1914-2000) е първият главен мофтия на самостоятелно Смолянско мофтийство на българите мохамедани, съществувало от 1942 до 1986 г.; член на Дружба „Родина“.

Преди Освобождението от османско робство самото понятие „помаци“ е локално название за българите, изповядващи ислям, в Ловешко. Дори в един опус на проф. Хюсеин Мемшиоглу, известен турски „помолог“, който определя българите мохамедани като „помаци турци“, четем:

„В османските регистри от периода след покоряването на Румелия не съществуват названията „българомохамедани“ или „помак“. До края на ХХ век западните автори също не споменават никакъ понятие „помак“. А Боуе, който през 1839 година осъществил пътешествие из Балканите с изследователска цел, първи споменава, че в някои градчета и села на Ловешки и Севлиевошки райони живеят помаци, поради което тези места са били наричани помашки селища“.

(Цит. по: Хюсеин Мемшио-

глу. „Страници от историческото минало на помациите“. Анкара, 1991.)

Хюсеин Мемшиоглу (р. 1937) е бивш преподавател по история на БКП във ВМЕИ „В. И. Ленин“ в София, доцент. През 1988 г. от Виена заминава за Турция, където става професор, преподавател по история на балканските народи в Анкарския университет.

Едва ли някой би заподозрял, че Хюсеин Мемшиоглу е великобългарски шовинист, а ето че и той не опровергава локализирането на названието „помаци“ в района на Ловеч и Севлиево, т.е. че то е било местно (подобно на много други местни названия за българите мохамедани – „ахряни“, „мърващи“, „торбеши“ и т.н. в различни краища на България). Това ще рече че по време на робството то не е названо на всички ислямизирани българи, а още по-малко пък е било етноним, защото османците едва ли биха пропуснали да ги споменават в регистрите си именно като „помаци“, още повече ако, според както твърди Хюсеин Мемшиоглу, те са били техни най-добри съюзници и братя, „помогали“ им да завладеят Балканите.

Френският дипломат Мишел Лео, цитиран по-горе, потвърждава същото:

„Името помаци днес се прилага към всички българи мюсюлмани, което изглежда по-рано е обозначавало само някои регионални групи... На някои места те са познати под името помак...“ казват достопочтените Макензи и Ърби. От своя страна Ъркърт различава „две основни племена на българи мохамедани: тулеманите, които заемат планинските райони на Родопите над Йенидже, и помациите, които се простират на север в посока на Дунав и границите със Сърбия“.

(Цит. по: Мишел Лео. „България и нейният народ под османска власт през погледа на англосаксонските пътешественици (1586 – 1878)“...)

Мишел Лео издава книгата си у нас още през 1949 г., на френски език и под заглавие „България и нейният народ под владичество на Османската империя, такава, каквато са я видели англосаксонските пътешественици (1586 – 1878)“.

Така че по негово време названието от локално е станало официално за всички българи мохамедани. Това вероятно е станало, защото политикът, който пръв използва брутално проблема с българите мохамедани, за да спечели избори, е Васил Радославов. Той е роден в Ловеч му е било „под ръка“, та покрай министър-председателянето му то се официализира и става название за „всички“.

Следва

ДЕКЛАРАЦИЯ НА БЪЛГАРСКИ ТВОРЦИ И УЧЕНИ

Скъпи сънародници,
Братя и сестри,

Изпитанията, на които сме подложени в последните месеци, поставят живота ни в нови рамки. Сега трябва да полагаме повече грижи за телесното си здраве, за да преодолеем опасностите от заразите с коварния вирус и да запазим силите и енергията на българската нация. Но още по-големи трябва да бъдат грижите за нашето духовно здраве. Защото една нация не може да се съхрани физически здрава, ако боледува духът ѝ и е немошно националното ѝ съзнание и устойчивостта ѝ пред вирусите на разложението, обезличаването и денационализирането. Поднебесните сили на злобата обаче не престават да ерозират това съзнание, да внасят смут в мисленето на хората, да потъпкват националните ценности, за да обезоръжат народа и обществото и ги направят покорни на злото и греха.

В последно време забелязваме как отново се съживява духът на отродителството, на отказа от традиции и идеали. Преиначава се историята, изопачават се фактите, за да се доказват антибългарски тези. Атакуват се национални светини, героични личности, чиито образи се мъчат да обругаят и омърсят, за да ги лишат от славата на техните подвизи и мъченичества. Правят се опити да се реабилитират отяв-

лени фашисти и организациите, които са ръководили.

Идеолозите и изпълнителите на тези планове получават щедри хонорари за своето служение на чужди фондации. Те охотно слугуват на небългарски интереси и всеотдайно работят за сляване на българския дух. Желанието им е да превърнат Отечеството ни в духовна пустиня, за да избуйт в нея плевелите на космополитизма, неолиберализма, неофашизма, ксенофобията, русофобията и бездуховността. То се прикрива с маската на някаква уж принципност, обективност, надпартийност, деполитизация и общочовешки ценности.

Неосъществени писатели, учени със съмнителни качества и постижения, кресливи журналисти се опитват да дискредитират големи български писатели и отделни техни произведения. Такива опити в последно време видяхме с Христо Ботев, Иван Вазов, Гео Милев, Никола Вапцаров и др.

Ние сме силно разтревожени от тези явления. От дълго време се опитваме да противодействаме на подобни опити за разрушаване на националното съзнание и националния дух. Сега смятаме, че е дошло времето за обединение на всички, които милеят за Отечеството, нацията, българското, за да стане отпорът срещу отродителите още по-силен, настойчив и твърд. За-

явяваме, че няма да позволим на никого да поставя под съмнение величието на българската история, литература и култура, традиционните ценности, духа на нацията. Защото те са най-важните елементи на националната ни сигурност и съществуването ни като народ и държава.

Призоваваме всички българи да защитим себе си от продажниците и враговете на България. Историята няма да ни прости, ако допуснем държавата ни да се разпадне и изчезне.

Ние сме българи и ще отстояваме българското. И никому няма да позволим то да бъде унизявано и отричано.

акад. Георги Марков, акад. Константин Косев, Боян Ангелов, Панко Анчев, Минчо Минчев, проф. Чавдар Добрев, проф. Иван Маразов, Петър Андасаров, член-кор. Иван Гранитски, Атанас Звездинов, Мая Вапцарова, член-кор. Васил Проданов, Надя Попова, Димитър Христов, член-кор. Иван Ангелов, Ирина Велева, Снежана Тодорова, Благовеста Касабова, Драгомир Шопов, проф. Стоян Райчевски, Минчо Минчев, проф. д.ик.н. Бончо Асенов, акад. Васил Гюзелев, Виолета Станиславова, д-р инж. Марин Белолев, проф. д-р Нико Стефанов, ст.н.с. Румен Воденичаров, проф. д-р ист.н. Тодор Мишев, Борис Данков, о.з. полковник Тодор Продев.

Подписката е отворена

ЖИВ СЪМ



Веселин ХАНЧЕВ

Нажежено е до бяло
всичко в мен.

Жив съм.

Падам и крещя от болка.

Жив съм.

Не от болестта боли.

Боли ме, че съм повален.

Жив съм.

Като тетива треперя цял.

Жив съм.

Цял горя и в треска викам.

Жив съм.

Не от треската треперя,

а от гняв,

че съм се спрял.

Жив съм.

Хора, спрелите минути ме болят.

Жив съм.

По загубените пътища крещя.

Жив съм.

Хора,

искам рождества,

не искам смърт.

Жив съм.

В мен крещи недороден света.

Жив съм.

Мъртъв ще съм,

ако не крещя от болка.

Жив съм.

Хора,

чуйте диагнозата на болестта:

жив съм.

ТОЙ СПИРАШЕ НА ВСЯКА ЧОВЕШКА ГАРА...



Тодор КОРУЕВ

Журналист, литературен критик, писател - един от най-добрите есеисти, дипломат, деец на олимпийското движение, ерудит и познавач на древните култури и световната литература и изкуство, завършен интелектуалец, последният енциклопедист и първият носител на наградата "Сирак Скитник" - това беше Богомил Нонев, когото и ние, по-младите му приятели и негови ученици по писателство, наричахме Боги. И още: роден

100 години от рождението на Богомил Нонев

е в София на 17 февруари 1920 г. в къща на ъгъла между "Любен Каравелов" и "Хан Крум" и вече се навърши столетие, откакто се е пръкнал на тоя свят. Негов кръстник в литературата е Димитър Подвързачов, приятел на баща му, журналистът Никола Нонев, родом от Котел. Дебютът му в литературата е в "Златорог" на Владимир Василев. Като ученик в Първа мъжка гимназия участва в издаването на списание "Ученически подем" заедно с Александър Геров, Михаил Величков, Емил Манов, Найдено Петков, Александър Вутимски, Валери Петров, Невена Стефанова и др. Учител по литература му е Георги Цанев, в чието списание "Изкуство и критика" пише. Бил е председател на Българския ПЕН-клуб, член на БОК, отличен с най-високия олимпийски медал, главен директор на Българското радио и телевизия (1966-1970), главен редактор на списание "Наша родина", кореспондент и дипломат в Белград, посланик в Тунис (1972-1976)... Автор е на книгите "Градове и хора", "Брод през времето", "Ветрове на надеждата", "Добрите пътища", "Критическа летопис", "Одобрения и несъгласия", "Откриване на неочакваното", "Ограбване на тишината", "Облекло официално", "Студено лято", "Строги ноци", "Черният вкус на кафето", "Пътища, които не свършват", "Човешки гари", "Сняг над годините" и др. Увличаше се от плуването, ските и четенето. Почина на 15 април 2002 г. у дома си в София.

Преминах на слалом през богатата биография на Боги. Но ми се искаше да заинтересувам с това, макар и непълно изброяване, по-младите, които не го познават (него и творчеството), а и да подбутна тия, които го знаеха, но бързо го забравиха - кого ли не порази скоротечна инфлуенция на забравата! Боги - независимо дали бе в



Богомил Нонев

официално облекло или в скиорски екип, независимо от това дали лятото бе студено и нощите строги, все търсеше брод през времето, спираше на всяка човешка гара, намираще пътищата към доброто, вървеше с ветровете на надеждата, за да открива неочакваното. Не бих могъл да направя този каламбур с наименованията на

книгите му, ако самите им заглавия не бяха умни, образни, изненадващи, и в същото време съответстваха на мъдростта на текста. Любомир Левчев е претеглил Боги много точно: „Богомил Нонев е един изключително плодотворен дух. Той е прониквал в цветовете на почти всички изкуства. Там обикновено се търси нектарът - насладата. А Богомил е събирал мъдрост. Може би тази особена дълбочина на плодниците го е направила толкова отмерен, хармоничен и малко елегичен. Той обича и познава светлосянката - моста, който свързва и разделя блясъка и мрака на страстите."

Свидетел бях с какво настървение Боги работеше по ръкописа на двутомника "Наскърбени сетива". Писането за него беше като дишането: "Пиша, да става каквото ще!" - казваше ми често. Нарече двутомника си "апокрифни размисли".

На стр. 11